

Msgr. Dr. Kajetán Matoušek

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Drazí věřící,

v době vánoční budeme rozjímat Svatou rodinu, a jistě přitom budeme myslet i na rodinu vlastní, rodiny křesťanské. Při narození Páně hledíme na Betlémy s Pannou Marií, sv. Josefem a Ježíškem v jeslích a rozjímáme zvláštní znamení při příchodu Mesiáše, zpěv andělů, Simeonovo proroctví, příchod mudrců z východu a další. Svatá rodina se však po všech peripetiích a pronásledováních nakonec usadila v Nazaretě, kde vedla obvyklý každodenní život.

Panna Maria se starala o domácnost, dítě a připravovala rodinné zázemí svému muži, sv. Josefovi. Ten se jako tesař staral o obživu rodiny, když přišel domů, bylo uvařeno, uklizeno, vypráno, prostě domácnost byla spořádaná a on po celodenní práci mohl spočinout.

Zní to celkem samozřejmě, ale v současnosti to často samozřejmě není. Ženy jsou stvořeny jako pomocnice muže, aby mu v lásce stály po boku, ale realita bývá jiná. Mnohé ženy se nechtějí o domácnost starat, chtějí se seberealizovat, nechtějí být se svým mužem jedním tělem jako jeho pomocnice, ale jakési bludné planety, které se pohybují po svých nevypočitatelných drahách. Místo matek, jež dávají svým mužům potomstvo, aby ho společně milovali a vychovávali, místo strážkyň domácího krbu, jež přináší do domu teplo, světlo a pokoj, se stávají obávanými fúriemi, jež jsou zdrojem napětí, svárů, výčitek a komandování, díky nimž je muž raději v práci nebo v hospodě. Jak často je úpadek mužů plodem takových žen.

Bohu díky máme celou řadu vzorných matek a manželek, které žijí po příkladu Panny Marie a svojí věrnou oddaností v rodinách jsou ozdobou Církve a trpělivostí posvěcují jako například kdysi sv. Monika své muže. Důležité je, aby tyto ženy nezapomněly v tomto duchu vychovat i své dcery, protože pokud se ze společnosti vytratí křesťanské matky a nahradí je náboženské feministky, je to definitivní konec křesťanské společnosti.

Neméně důležitý je příklad sv. Josefa – hlavy Svaté rodiny, který o ni s velkou starostlivostí pečoval, chránil ji a obstarával obživu. Muž, který vede svoji rodinu v kázni a pořádku, sám jde v tomto příkladem a zajišťuje ji hmotně, je hoden úcty a respektu.

V současnosti vidíme nemálo zženštilých typů a nespolehlivých individuí, kterým se nechce pracovat a které nejsou schopny být nositeli žádné

autority. Ovšem bez křesťanských mužů, kteří jsou opravdu muži, se rozpadá veškerý řád a pořádek.

Moderní společnost útočí i na stabilitu rodiny rozvodovou mentalitou. Každé manželství, i přirozené, je samo o sobě nerozlučitelné. Bůh ustanovil manželství v ráji, každé manželství je tedy z Božího ustanovení, včetně civilního manželství nepokřtěných, a platí pro něj Kristovo: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“ Definitivní pevnost svazku je pak dána svátostí manželství, která vzniká na základě platné manželské smlouvy mezi dvěma pokřtěnými.

Pro toto Boží ustanovení mají manželé právo a povinnost spolu přebývat a dávat život potomstvu a vychovávat ho (jednota stolu a lože). „Jsou tělem jedním“, proto jedna část těla nemůže říci druhé: už s tebou nechci přebývat, jedna část těla nemůže říci druhé: už s tebou nechci mít děti, jedna část těla nemůže říci druhé: už nechci s tebou naše děti společně vychovávat. Takto smýšlet, něco takového vyjavit je těžkým hříchem, vzpourou proti Božímu ustanovení. Rozvod manželů od stolu a lože je možný jen z mimořádně závažných příčin (jedna strana chronicky neplní podstatnou povinnost v manželství – například muž přesto, že může, odmítá pracovat a podílet se na výživě rodiny, cizoložství apod.) po schválení církevní autoritou. Kdo bez tohoto dovolení, pokud není ohrožen na životě, opustí svoji manželku, svého manžela, odstěhuje se, stává se veřejným hříšníkem. Kdo odmítá svému muži, své ženě další děti, těžce hřeší, kdo se nestará o děti, zanedbává zásadním způsobem jejich výchovu, těžce hřeší.

Svátost manželství posiluje manžele, aby řešili problémy svého manželství spolu, což nevylučuje požádat nejlépe společně o radu kněze. Pokud manželka roznáší chyby svého manžela po rodině a kamarádech, stejně pokud tak jedná manžel, tak to ukazuje na její/jeho mravní nízkost a nevyzrálost.

To je závažnost a velikost manželství, to jsou povinnosti manželů ne před lidmi, před sebou vzájemně, alebrž na prvním místě před Bohem, proto o nich soudí Církev, proto nemohou být předmětem vzájemné domluvy mezi manželi.

V moderní společnosti slyšíme: „Když budeš takový a onaký, tak se s tebou rozvedu“, nebo rady ďábelských otců či matek: „Když je takový, přece s ním nebudeš!“ V křesťanské podobě pak subtilněji: „Když od něj/od ní odejdeš, tak se to nějak zneplatní.“ Sňatek však zneplatnit nelze, jen výjimečně se může zjistit, že byl od počátku neplatný, ale spíše lze oklamat církevní soud, pokud není dostatečně bdělý či odhlíží od katolické nauky

o manželství. Ale i když se někdy církevní soud oklamat dá, Hospodin se oklamat nedá, a co bylo v neupřímnosti a falši dosaženo, v pekle bude odplaceno. Bůh slabost v pokání odpouští, ale faleš a pohrdání Božími příkazy v nekajícnosti, jež vedou k nábožné farizejské zatvrzelosti, nikoliv.

Prosme, aby Bůh nás, naše rodiny, ale i všechny rodiny všech lidí dobré vůle chránil na přímluvu Panny Marie a sv. Josefa před touto moderní zhoubnou mentalitou, prosme, aby si rodiny při společném růženci vyprošovaly pomoc ve svých těžkostech a v duchu služby a povinnosti vůči Hospodinu plnily i své povinnosti vůči sobě navzájem a vůči svým dětem. Prosme také, aby rodiny, které se společně nemodlí, u jeslí našeho Pána našly milost začít se společnou modlitbou, například alespoň jednoho desátku svatého růžence, protože rodina, která se vůbec společně nemodlí, není fakticky rodinou křesťanskou.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Několik myšlenek pro novomanžely od biskupa Kajetána Matouška

Upustíš od vybudování své domácnosti, protože tvůj muž není takový, jak se ti o něm snilo? – protože tvá žena není taková, jak jsi doufal?

Jestliže jsi uzavřel manželství se **snem**, pak jsi jednal jako nezralý člověk. Vinu připisuj jedině sobě a nenaříkej na svého partnera, že neodpovídá tvé vysněné představě.

Říkáš, že má všechny chyby a nečnosti. – Před sňatkem jsi tvrdil, že má všechny přednosti. Tehdy jsi byl na omylu, dnes se mýlíš opět. Neboť má přednosti i chyby včera i dnes a ty si ho musíš vzít do svého manželství podle **skutečnosti**, tak jak je.

Ale můj partner se změnil! – Nejsi to ty, který se změnil? – A jestli se změnil, proč se tomu divíš? Je živým člověkem, a ne výplodem tvé obrazotvornosti.

Milovat muže, milovat ženu vždy znamená milovat **nedokonalou** bytost, nemocného, slabého, hříšníka. Miluješ-li skutečně, vytrváš a zachráníš ho.

Je ovšem možné, že jsi ho nikdy opravdu nemilovala, protože jsi ho milovala pro sebe.

Je možné, že tě opravdu **nikdy nemiloval**, protože si tě žádal pro sebe.
... a sobectví vás obou se na okamžik spojilo a vyvolalo ve vás **zdání** lásky.
Ale uvědom si, i když smyslová náklonnost mezi vámi očividně zmizela, můžeš přece, a právě nyní, **chtít** jemu **dobro**, můžeš ho **opravdu milovat**.
Ale on ... ! Ale ona ... !
Nesud' o druhém, sud' o sobě samém; i kdyby tě ten druhý již opravdu nemiloval, miluj ho tím více, aniž bys za to něco chtěl nebo očekával. Jen málo lidí odporuje delší dobu **pravé** lásce. Svou láskou pomáháš, aby i druhý miloval.
Milovat může znamenat v krajním případě celý život trpět; nechť to uváží ti, kteří se rozhodují pro lásku, než se k tomu zaváží poutem věrnosti až k smrti!
Pamatuj, že svátost manželství posvětila váš svazek a napomáhá vám účinně uskutečňovat den ode dne vzrůst vaší vzájemné lásky.
A Kristus svou svátostnou milostí odstraní z vašich srdcí a z vašeho manželství sobectví a uvede do nich lásku.
Žít v manželství znamená přijmout druhého tak, jak je. V síle milosti **nésti břemena** rozdílných povah **jeden druhého** a tak naplnit zákon Kristův: milovat, jako On miloval nás – oddaně – až do konce.

Novomanželům N. N. věnuje 1967 Dr. Kajetán Matoušek

Tři úryvky k zamyšlení

Přednáška Jeho Excelence arcibiskupa Marcela Lefebvra z 13. prosince 1984 v Saint-Nicolas-de-Chardonnet (Paříž) při setkání kněží FSSPX (výňatek)

(zdroj: *Cor Unum*, únor 1985)

Milí přátelé!
(...) Potýkáme se s jednou velkou zkouškou, a sice se zkouškou Církve. Neboť koneckonců – to si musíme přiznat – není vnější situace a jistým

způsobem ani právní situace (minimálně *právní* v čistě doslovném smyslu slova „právo“) vlastně normální, to je pravda. Takže nemáme normální spojení s biskupy, s kněžími, kteří jsou kolem nás a kteří rovněž vykonávají nějaký apoštolát – jaký vlastně apoštolát? –, přece jsou to nakonec kněží, kteří jsou ještě ve farnostech; vztahy s nimi nejsou samozřejmě takové, jaké bychom normálně ve svaté Církvi měli mít. Tedy žádné normální vztahy s biskupem, žádné normální vztahy s kněžími, kteří jsou kolem nás, žádné normální vztahy s řeholníky, s řeholnicemi, s velkou částí věřících, se samotným Římem! To je strašná, hrozná zkouška, protože je to nenormální. Ale tato anomálie nepochází od nás; pochází od nich, ode všech těch, kteří nenásledovali tradici Církve, kteří nakonec sami sebe dostali mimo rámec legality, mimo víru, dokonce i mimo víru! Ale ať už je tomu jakkoliv, jsme přesvědčeni o tom, že jsou to oni, kteří nemají pravdu, kteří nabrali jiný kurs, kteří se rozešli s tradicí Církve, kteří propadli novotám, o tom jsme přesvědčeni. Proto se k nim nepřipojíme, nemůžeme s nimi spolupracovat; nemůžeme spolupracovat s lidmi, kteří se vzdalují od ducha Církve, od tradice Církve. To nás ovšem dostává do velmi kritické situace rozchodu s veškerými *muži Církve*, kteří se oddělují od *tradice Církve*. To tedy vytváří nepředstavitelnou, skutečně neuvěřitelnou situaci, která je pro nás mnohdy příčinou bolesti a probouzí v nás přání, aby Církev – ne sama Církev, ale právě muži Církve – znovu našla svou cestu a nakonec tradici, přání, aby již Církev přestala být rozpolcená, jako je tomu v současné době, a konečně, aby její utrpení už nějak spělo ke konci.

To všechno jsou tedy překážky pro naše posvěcování, pro naše sjednocení s Bohem, pro naši odevzdanost, pro náš pokoj v apoštolátu, při práci, kterou máme konat. Co nám zde musí posloužit jako důkladný lék, jako zásadní lék? Podívejte se, myslím si, když se podíváme na církevní dějiny – církevní dějiny jsou jedním velkým učitelem, učitelem pravdy –, tedy: Jaký to byl duch, v němž působili všichni, kdo posvěcovali Církev, svět, kdo byli apoštoly? Základní myšlenka, podstatná myšlenka křesťana, toho, kdo má víru, ale také zcela jednoduše moudrého člověka, rozumného člověka, člověka, který má v sobě moudrost filosofie a teologie, tato vůdčí myšlenka je závislost na Bohu; žít v závislosti na Bohu. Myslím, že to je to, co nás dělí od všech těch, kteří právě nechtějí žít v závislosti na Bohu, v totální, úplné, celkové, dokonalé závislosti na Bohu. Musíme se stále vracet k tomuto základnímu, podstatnému principu, a sice ve světle víry. (...)

Republika ovcí a vlků

(přeloženo z knihy: Ignaz Bernhard Fischer: *Glaubensbote*.
Zaitzkofen 2017; redakčně zkráceno)

Jedno současné podobenství říká toto: Stádo ovcí se páslo na louce se šťavnatou trávou. Tu se přiblížil vlk. Ovce se strachem semkly těsně k sobě. Ale vlk se projevil přátelsky a začal žrát trávu. Příští den přišel opět a pásal se jako ovce. Ty se přestaly tak neškodného vlka obávat. A nyní zahájil vlk rozhovor: „Vy ovce se myslíte, že my vlci bychom snad žrali ovce. To je omyl, který vám vtoukl do hlavy pastýř, aby vás sám mohl vykořisťovat. Vždyť samy vidíte na vlastní oči, že já, stejně jako vy, žeru pouze trávu. Nejsem váš nepřítel. Vy samy musíte poznat, kdo je ve skutečnosti váš nepřítel. Proto se vás ptám: Kdo vás stíhá a okrádá vás o vlnu, která vás chrání před chladem?“ „Pastýř,“ zabečely ovce. Vlk pokračoval: „Kdo vás dojí a bere si všechno mléko pro sebe?“ „Pastýř,“ zněla jednohlasná odpověď. „Kdo vám odebírá jehňata a poštvává na vás psy, aby omezil prostor vaší svobody?“ tázal se dále listivý vlk. „Pastýř,“ zabečely ovce. „Kdo je tedy ve skutečnosti váš nepřítel: vlk, nebo pastýř?“ naléhal vlk. „Pastýř,“ prohlásily ovce.

Tu jim vlk navrhl toto: „Pomůžu vám setřást otrocké jho pastýřovo a prorazit železnou oponu tvořenou psy. Proto navrhuji: Založme republiku ovcí a vlků. Všichni budou mít stejná práva a stejné povinnosti. V nové republice budete osvobozeny od diktatury pastýře a jeho zlých psů. Souhlasíte s tím?“ „Ano,“ zvolaly nadšeně ovce. Nejhlasitěji křičeli mladí berani. Některé starší ovce, které vyjádřily pochybnosti, byly umlčeny. Potom řekl vlk: „Tato pastvina není vhodným místem pro vzkvétající republiku ovcí a vlků. Zde jste v neustálém ohrožení. Následujte mě do lesa, tak budete osvobozeny od pastýře a jeho psů.“ Tak ochotně, jako dříve chodívaly za pastýřem, šly ovce za vlkem do lesa, do země údajné svobody. Po několika dnech si ovce všimly, že některé z nich přes noc zmizely. Svěřily se se svými starostmi vlkovi. Ten odpověděl: „Žijeme ve svobodné republice. Komu se to nelíbí, ten může přece odejít. Jsou to zrádci, kteří nás opustili.“ Tak se ovce uklidnily. Během dalších nocí zmizelo opět několik ovcí. Vlk usoudil: „Nebudeme stavět žádnou železnou oponu. Kdo se chce raději podřídit diktatuře pastýře, může jít.“ Ale stále znovu mizely každou noc nějaké ovce. Nakonec zbyla z celého stáda jedna jediná ovce. Oddaně

prohlásila: „Milý vlku, když tě ostatní ovce opustily, já ti zůstanu věrná a neopustím tě.“ „To je dobře,“ řekl vlk, zabil i tuto poslední ovci a sežral ji. Tak dospěla „republika ovcí a vlků“ ke svému neslavnému konci.

Papežův komentář k novému motu proprio o předkoncilní liturgii z 16. července 2021

(zdroj: www.vatican.news.va/cs/papez/news//2021-07;
výňatek)

Dopis Svatého otce Františka biskupům celého světa k uvedení motu proprio *Traditionis custodes* o užívání římské liturgie před reformou z roku 1970

(...) Důvody, které vedly svatého Jana Pavla II. a Benedikta XVI. k tomu, aby pro slavení eucharistické oběti povolil možnost používat Římský misál, který promulgoval svatý Pius V. a v roce 1962 upravil svatý Jan XXIII., jsou všem zřejmé. Fakulta, udělená indultem Kongregace pro bohoslužbu v roce 1984 a potvrzená svatým Janem Pavlem II. v motu proprio *Ecclesia Dei* z roku 1988, byla motivována především snahou upřednostnit překonání schizmatu s hnutím vedeným biskupem Lefebvrem. Žádost adresovaná biskupům, aby velkoryse přijali „spravedlivé touhy“ věřících, kteří žádali o používání tohoto misálu, měla tedy ekleziální důvod, tedy obnovení jednoty církve.

Tuto fakultu si mnozí v církvi vykládali jako možnost volně používat Římský misál promulgovaný svatým Piem V., což vedlo k jeho paralelnímu používání vedle Římského misálu promulgovaného svatým Pavlem VI. Benedikt XVI. zasáhl do této situace o mnoho let později a upravil tak vnitřní záležitosti církve, jelikož mnozí kněží a komunity „vděčně využili možnosti, kterou jim nabídlo motu proprio“ svatého Jana Pavla II. Motu proprio *Summorum pontificum* z roku 2007 zdůraznilo, že tento vývoj nebyl v roce 1988 předvídatelný, a zamýšlelo zavést „jasnější právní předpisy“ v této oblasti. Aby se usnadnil přístup těm, kteří – včetně mladých lidí – „objeví tuto liturgickou formu, cítí se jí přitahováni a najdou v ní pro sebe zvláště vhodnou formu setkání s tajemstvím Nejsvětější eucharistie“, prohlásil Benedikt XVI. „... misál promulgovaný svatým Piem V. a nově

vydaný bl. Janem XXIII... za mimořádné vyjádření téhož lex orandi“ a poskytl „širší možnost používání misálu z roku 1962“.

Podporou jeho volby bylo přesvědčení, že takové opatření nezpochybní jedno ze zásadních rozhodnutí II. vatikánského koncilu, a nepodkopá tak jeho autoritu. Motu proprio plně uznává, že „misál promulgovaný Pavlem VI. je běžným vyjádřením lex orandi katolické církve latinského obřadu“. Uznání misálu promulgovaného svatým Piem V. „jako mimořádného vyjádření samotného lex orandi“ nemělo v žádném případě za cíl přehlížet liturgickou reformu, ale bylo diktováno touhou vyhovět „naléhavým prosbám těchto věřících“ a umožnit jim „slavit oběť mše svaté podle typického vydání Římského misálu promulgovaného bl. Janem XXIII. v roce 1962, které nebylo nikdy zrušeno“, jako mimořádnou formu církevní liturgie. Ve svém rozlišování se utěšoval tím, že ti, kteří chtěli „mít k dispozici jim drahou formu posvátné liturgie“, „jasně přijali závaznost II. vatikánského koncilu a byli věrní papeži a biskupům“. Za neopodstatněné označil také obavy z rozkolu ve farních společenstvích, protože „obě formy užívání římského ritu se mohou vzájemně obohacovat“. Proto vyzval biskupy, aby překonali pochybnosti a obavy a přijali normy, „aby vše probíhalo v klidu“, s příslibem, že „bude možné hledat cesty k nápravě“, pokud by se „po vstupu motu proprio v platnost objevily vážné obtíže“ při uplatňování norem. (...)

Pokyny, jak postupovat v diecézích, jsou diktovány především dvěma zásadami: na jedné straně zajistit dobro těch, kteří jsou zakořeněni v předchozí formě slavení a potřebují čas na návrat k římskému ritu, který vyhlásili svatí Pavel VI. a Jan Pavel II.; na druhé straně zastavit zakládání nových osobních farností, které je spojeno spíše s touhou a vůlí jednotlivých kněží než se skutečnou potřebou „svatého věřícího Božího lidu“. (...)

POŘAD BOHOSLUŽEB NA LEDEN – ÚNOR

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

- Všechny neděle – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 1. – 10.00 – Oktáv Narození Páně – Mše sv. chorální
5. 1. – 17.00 – Svěcení tříkrálové vody
6. 1. – 10.00 – Zjevení Páně – Mše sv. chorální
2. 2. – 18.00 – Svěcení svící a Mše sv. chorální
3. 2. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
14. 2. – 18.00 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální
- Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální
1. 1. – 17.30 – Oktáv Narození Páně – Mše sv. chorální
14. 2. – 17.30 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
1. 1. – 17.30 – Oktáv Narození Páně - Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 1. – 10.00 – Oktáv Narození Páně – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
1. 1. – 10.00 – Oktáv Narození Páně - Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před 1. nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 1. – 10.00 – Oktáv Narození Páně – Mše sv. chorální
14. 2. – 17.30 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

18. 1. a 15. 2. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

*Kaple sv. Marcela, papeže a mučedníka, Dům Msgr. Marcela Lefebvra,
Farní 50*

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
1. 1. – 10.00 – Oktáv Narození Páně – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. 1. – 17.30 – Oktáv Narození Páně – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

7. 1. a 4. 2. – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárčovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplať.